

FOLK OG LAND

NR. 17. — 8. ARGANG

LØRDAG 16. MAI 1959

LØSSALG 65 ØRE

Jørgen Sivertsen
Spangdal 100

Striden om Lærersambandet

Nødvendig kommentar til den legende også Thomas Chr. Wyller bygger på i sin bok «Nyordning og motstand»
Det er ikke sant at Lærersambandet bare ble en papirbestemmelse — det hadde 6 000 - 7 000 medlemmer

Noen av forgrunnsfigurene i Lærerstriden fotografert på Kirkenes før de gikk inn i Lærersambandet og fikk reise hjem. Fra v. til h.: Olav Kvalheim, Kay Piene, Kåre Norum, Jacob Waage, Oliver Smith, Helge Gleditsch, Harald Wergeland, Olav Storstein, Eivind Esp, Karsten Kjelberg, Håkon Holmboe og Otto Ottesen. De «prominente» holder sammen her også.

OMAR AMIN VON LEERS:

Hvorfor er verdenspressen så taus om Irak?

Oberst Salem Aref myrdet i fengslet av kommunistiske pøbelbander

Kairo, 20. april.
Nylig kom det til Kairo 400 egyptiske lærere som var vendt hjem fra det kommunistiske pøbelvelde i Irak. Disse mennesker har vært vitner til den frykteligste bolsjevikiske terror, noe enda verre enn det kommunistiske skrekke regime i Ungarn høsten 1956 etter at den antikomunistiske revolusjon var slått ned. I Irak flytter blodet. Disse lærere kan av

Dosent Thomas Chr. Wyller holdt for vel 14 dager siden et foredrag i Kringkastingen om sin bok «Nyordning og motstand». Boken er som kjent dosentens doktoravhandling og har tidligere vært omtalt her i Folk og Land, blant annet i forbindelse med næringsorganisasjonenes forhold under okkupasjonen. Det ble dengang ytret ønske om at også andre sider av denne doktoravhandling måtte bli tatt opp til drøftelse og eventuell korreksjon her i bladet, og jeg etterkommer nå denne anmodning forsåvidt angår lærerstriden — ikke minst fordi forfatteren i sitt foredrag påny kom med ukorrekte opplysninger og slutninger.

Foruten mitt eget kjennskap til saken har jeg som kildekrifter brukt: Olav Hoprekstads «Frå lærerstriden» — «Kirkenesferda 1942», samt rektor Lødrups (Forts. s. 2).

selvsyn berette om forbrytelsene til den kommunistiske «folkemilits» i Bagdad og Basra, og de forteller gjerne. De aviser som utkommer på arabisk i Kairo er fulle av deres beretninger. Men pus-sig nok forteller knapt noen av de tallrike amerikanske, vesttyske og sveitsiske journalister som oppholder seg i Kairo, og heller ingen englender, om de grusomheter kommunistene begår i Irak. De samme journalister (Forts. s. 7).

Det urolige Irak.

Karl Meissner:

FINIS GERMANIAE?

Kjempende folk (Maleri av Hans Schwintz-Wiedenbruck).

Fra lederen av den tyske organisasjon «Deutscher Block» (Meissner-Bewegung) har vi fått nedenstående interessante redegjørelse for hvorledes de nasjonale krefter i dagens Tyskland ser på situasjonen. Vi tror den vil bli lest med stor interesse. I denne forbindelse kan det forøvrig være verdt å nevne at organisasjonens blad «Deutscher Aufbruch» i sin aprilutgave bringer en lengere artikkel av redaktør Melsom om Vidkun Quisling.

I begge de siste kriger sto Det tyske rike overfor en verdensomspennende koalisjon av motstandere, og to ganger ble det nedkjempet av en overmakt uten like.

Etter den første verdenskrig kom de hensikter motstanderen hadde med det beseirede Tyskland klart frem: Anerkjennelse av eneskylden for krigen, avståelse av betydelige områder, og avsnøring fra verdensmarkedene. Før å kunne holde på denne gevinst lengst mulig, ble staten etter 1918, etter seierherrenes anordning, bygget opp slik at det store antall innenrikspolitiske konflikter gjorde enhver utenrikspolitisk aktivitet umulig.

Følgen av denne kortsynte politikk var til slutt oppkomsten av den nasjonalsosialistiske bevegelse, som i 13 år dro tilfjells mot uretten i Versailles og som med sitt krav på revisjon av traktaten dro velgermassene over på sin side. Tyskland vendte tilbake i rekken av europeiske stormakter. Slutten på denne utvikling var den siste koalisjon av de andre verdensmakter mot riket og utbruddet av den annen verdenskrig.

I 1945 overtok okkupasjonsstroppene ansvaret for de videre hendelser i Tyskland. Det fantes ikke lenger noen egen tysk politikk. Mi-

litærregjeringer styrte ruinene av landet og de første beskjedne forsøk på en egen politikk endte hurtig ved de grenser seierherrene på begge sider av Elben hadde satt for at Tyskland ikke skulle gjenvinne sin styrke.

De allierte hadde til å begynne med ganske andre planer enn gjenopprettelsen av en beseiret motstander. De var ikke rede til å gjøre feilkonstruksjonen i Versailles ansvarlig for utviklingen de siste 25 år, men var av den usalige mening at Versailles-diktatet ikke hadde ført fram bare av den grunn at det hadde vært for humant. Som følge av det kom (Forts. s. 6).

Striden om Lærersambandet

(Forts. fra s. 1).

«Læreraksjonens sanne bakgrunn», foruten Lærersambandets blad «Den norske skole».

Grunnlaget for denne strid som har fått et langtfra berettiget berømmelse og fremstilles blant annet av Wyller som den aksjon som førte til at Quisling måtte droppe sine planer om et riksting, var Loven om Norges Lærersamband. Det er derfor merkelig at denne lov ikke er gjengitt i sin helhet i noen av de nevnte kilder.

Den som studerer loven vil imidlertid snart bli klar over at den absolutt ikke tok sikte på å tvinge lærerne til å tjenstgjøre i NSUF. Det er rett og slett en fagforeningslov som overhodet ikke ga landslederen adgang til å pålegge lærerne tjeneste av noen art.

Den eneste institusjon som etter at loven trådte i kraft, på samme måte som tidligere kunne pålegge lærerne noen tjeneste var lærernes arbeidsgiver: Kirke- og Undervisningsdepartementet.

Loven var datert 5. februar 1942 og straks etter, den 8. februar ble det holdt en pressekonferanse i Folke-teaterbygningen, på kulturministerens konor. Foruten innkalte representanter for pressen møtte her representanter for Kirkedepartementet, NS Ungdomsfylking og Norges Lærersamband. Hver av representantene redegjorde etter tur for sine institusjoners nærmeste mål.

Dette møte ble omtalt i avisene 8. februar, men referatene var høyst misvisende, særlig i Morgenbladet — som senere ble brukt som hovedkilde og som fremdeles brukes som det av dosent Wyller. Blant annet ble uttalelsene fra de forskjellige representanter blandet sammen og tillagt landslederen i Lærersambandet, som var den eneste som ble navngitt i den forbindelse. Forøvrig nevnte ingen av representantene noe om at lærerne skulle gjøre tjeneste i NSUF.

I virkeligheten var det altså tre personer som uttalte seg på pressekonferansen, mens Wyller overensstemmende med det feilaktige referat i Morgenbladet fremstiller det slik at møtet bare gjaldt Lærersambandet og at det bare var dette sambands leder som uttalte seg. På den måte blir naturligvis fremstillingen av det som foregikk og det det dreiet seg om i forbindelse med Lærersambandet høyst misvisende.

Det feilaktige referat i Morgenbladet ble utnyttet til å lage en utmeldelsesaksjon,

som ble begrunnet med at lærerne skulle tvinges til å gjøre tjeneste i NSUF.

Utmeldelsesformularet ble presentert lærerne som en parole, og når en vet hvilke trusler og hvilket press som ledsaget en slik parole, så er det bare forbausende at ikke tilslutningen ble langt større.

Grunnlaget for utmeldelsene var ifølge parolen det «at et medlemskap i Norges Lærersamband etter landslederens uttalelse» påla lærerne å oppdra Norges ungdom etter retningslinjer som er satt opp for NSUF's ungdomstjeneste.

Naturligvis var det ikke utenkelig at lærerne med tid og stunder kunne blitt pålagt å oppdra Norges ungdom etter NSUF's retningslinjer. Disse var såvisst ikke avskrekkende: Det var sport, nasjonal historie, turer og verdifull underholdning, samt først og sist kjærlighet til folk og land. Norges lærere kunne såvisst med god samvitighet ha undervist etter slike retningslinjer, men pointet er at det i tilfelle ikke ville vært Lærersambandet, men deres arbeidsgiver Kirkedepartementet som ville ha pålagt dem en slik tjeneste og naturligvis helt uten forbindelse med et medlemskap i Norges Lærersamband.

Det var Quislings motstandere som på en fiffig måte utnyttet en løgn til å tvinge lærerne inn i en protestaksjon. De fikk pålegg om å fundertegne protestskjemaet og sende det til Lærersambandets kontor på en bestemt dag. Lærerne ble faktisk i stor utstrekning tvunget til å underskrive så agentene så på det og etterpå måtte de bytte konvolutter slik at den enkelte lærer fikk en annens konvolutt å postlegge, slik at ingen skulle la være å putte konvolutten i postkassen.

Hoprekstad påstår at utmeldelsene kom til Lærersambandets kontor mandag 23 februar 1942 (side 39).

Den 24. februar (ifølge samme kilde) kalte Lærersambandets overlærerlederne i Oslo sammen til et møte. De møtte alle unntagen en. Landslederen klarla her at grunnlaget for aksjonen var uriktig, og overlærerne ga også uttrykk for at de forsto dette, men at de var nødt til å lystré parolen. En av dem brøt dog ut og meldte seg inn i Lærersambandet. Imidlertid meldte han seg ut igjen etter sterkt påtrykk samme kveld, noe som vel viser hvilket press som ble lagt på den enkelte.

Forts. side 8.

Eksempel til etterfølgelse

Kr. 1200.- i ekstraordinært bidrag til Forbundet fra Toten

Det er stor interesse for Forbundets virksomhet rundt omkring i fylkene nå og mange som tidligere ikke har hatt den riktige forståelse av hvor viktig det arbeid er som drives av dette de rettsforfulgte representative organ utad har i den siste tid sluttet opp om Forbundet. Forbundet får daglig beviser for at arbeidet følges både med sympati og med tillit.

Ifjor på denne tid var en riktignok nede i en bølgedal fordi mange hadde mistet motet i det lange løp og fordi det ikke alltid er så synbare resultater å peke på. Imidlertid vakte de angrep som Morgenposten, Dagbladet og en rekke lokalaviser rettet mot Forbundet og dets tilitsmenn, i første rekke da den populære formann Lierbonden Anders Hafskjold, slik avsky og forbitrelse rundt omkring i bygdene, at det resulterte i en stor og ny oppslutning om arbeidet.

Allerede i fjor høst ga medlemmer og sympatisører uttrykk for dette ved ekstraordinære bidrag og ved stor oppslutning om møter og sammenkomster, og det ser heldigvis ut til at interessen fortsatt er stigende. Det har vært holdt en rekke møter rundt omkring og kontingent og bidrag går inn jevnt og pent.

Forleden hadde Forbundet

den glede å motta et smukt ekstraordinært bidrag på kr. 1200.00 fra venner på Toten. Pengene var samlet inn i den hensikt å gi uttrykk for oppslutning om formannen i forbindelse med de angrep han har vært utsatt for.

Vi synes dette er et godt eksempel til etterfølgelse, for uten penger kan en ikke utrette noe. Den iherdige klikk, med utløpere helt inn i Stortinget, som ønsker å fortsette hetsen mot tidligere NS-medlemmer kan også ha godt av å merke seg at når alt kommer til alt så er vi alle solidariske i kravet om oppreisning og at ondsinnede angrep på de enkelte blir møtt med dobbelt oppslutning om den felles organisasjon.

Statsadvokat eller kjemiker?

Av et rettsreferat i Dagbladet:

«Det er 12 prosent pornografi i Sexus I, og 14 prosent pornografi i Sexus II, sa statsadvokaten, mot bare 7 prosent i Rubinen».

Sted: Den norske Høyesterett, anledning: ankesaken i anledning av distribusjonen av det amerikanske griseproduktet Sexus I og II, den talende: statsadvokat Hiorth.

Prosent av hva?

Mykle ble som kjent fri-

Krigsforbrytelser

begås som kjent bare av den tapende part. Og følgende tildragelse kommer derfor ikke i frågan. I sitt opus om den første verdenskrigen forteller Churchill om en russisk divisjon som var blitt sendt til vestfronten. Da revolusjonen brøt ut i Russland og bolsjevikene sluttet våpenstillstand med tyskerne, sendte denne divisjonen et skriv til ledelsen for vestmaktstyrkene og ba om å bli trukket bort fra fronten, da fedrelandet deres ikke lenger var i kamp med Tyskland. Skrevet begynte slik: «Vi har hørt det at vi er blitt sendt til vestfronten som betaling for krigsmateriell».

Og resultatet av skrevet? Divisjonen ble samlet på et sted bak fronten. Kanoner ble innsiktet og spilte opp. Forbrytelse? Slettes ikke. Krigsforbrytelser begås ikke av vestmaktledere.

H. F.

kjent for sin blanding med 7 pst. pornografi, Sexsus ble felt i byretten for sin gehalt på 12—14 pst. Vi er nå spent på hvordan Høyesterett vil reagere på denne pornografisyren.

A. D.

Høyesterett har talt — pro-sentene.

Red.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

TH. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ caddimerte beslag. Takstier av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Averter i

FOLK OG LAND

også var en fremragende intelligens og som slet seg ut på finansministerens høyst upopulære embete. Man ga ham endelig koloniministeriet og justisministeriet, mer, denne iskalde mann med den usedvanlige intelligens får ikke mere: han er ikke avholdt, ja man er faktisk redd for ham. Således må han bane seg vei alene, og han vet hva han trenger for å bryte ned all motstand. Han trenger en sensasjon, en stor sak som ubestridt lar ham stå frem som Frankrikes kommende mann. Da vil veien til ministerpresidentstillingen være fri. Det er intet mindre enn denne store sak han har i hodet da han reiser til denne middag i «Café de Paris».

(Neste gang: «Magnetlinjen blir vår ulykke — »).

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

Men også ellers vakte han oppmerksomhet. Det var i år 1900 en vanvittig prosess — en bande anarkister hadde begått den ene forbrytelse etter den annen, men det var umulig for politiet å fakte dem, fordi de som de første hadde gjort seg nytte av den nye oppfinnelse automobilen. Mens politiet fremdeles arbeidet med det gamle utstyr, hadde denne bande allerede «motorisert» seg — slik at mens politiet omhyggelig undersøkte en bank etter et røveri, så overfalt banden allerede i en annen by bankbud, og holdt slik hele Frankrike i ånde. Til slutt ble de fakkert og så vakte prosessen enorm oppsikt. Der unge sakfører forsvarte en av disse banditter så snedig og med så overbevisende klarhet at han vant seg et navn fra den dag. «Det ville ha vært en sakfører for gangsterne i Amerika», sa pariserjuristene — men den unge sakfører Reynaud reiste ikke til Amerika, han gikk isteden inn i fransk politikk.

I året 1930 er han finansminister og hadde da en forbausende karriere bak seg. Men han var ikke tilfreds med det han hadde oppnådd. Denne iskalde

regnemester har en intelligens som raker over alles. Han er istand til på få minutter å diktere tre viktige brever, i hvilke det ikke behøver å endres et ord, så riktig er alt formulert. Han holder seg legemlig i beste form, han feker og svømmer, og alle som ser ham holder ham for å være ti år yngre enn han virkelig er. Der til har han en veldig arbeidskraft. Han vet nøyaktig at med disse evner og ferdigheter er han alle andre ministre langt overlegen, for ikke å snakke om mengden av deputerte. Han vil ikke som denne Daladier bli ministerpresident for så en vakker dag å bli valgt til republikkens president — et småborgerideal. Han vil heller ikke bli utenriksminister for med de hemmelige fond som står til disposisjon for innehaveren av dette embete å kunne kvitte en gammel gjeld som har forgiftet livet for ham i årrekker. Nei, han vil bli ministerpresident for å kunne tilfredsstille sin ubetvingelig trang etter makt. Imidlertid må han oppleve at at han hver gang blir hindret i å gripe makten. Man gir ham finansministeriet, slik en også alltid ga det til Caillaux, som

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Hyklernes tidsalder

Menneskene må være noen onde hyklere.

For kan en ta alvorlig den moralske rystelse som har vært så på moten blant det bedre — og for den saks skyld også dårligere — borgerskap det siste tiår i forbindelse med påståtte tyske krigsforbrytelser, når ingen av disse bløtnjertede føler det ringeste ubehag over de uhørte grusomheter som ble begått av dem på den «rette sia»?

Vel, det er naturligvis en utvei å lukke ører og øyne godt og «demokratisk» til, å benekte hårdnakket alt det som ikke passer inn i mønstret, å lukke seg ute fra virkeligheten og de foreliggende ubehagelige kjennsgjæringer, og kose seg i sin egen autoriserte lille grusomhetsverden. Men særlig imponerende er det ikke, og enda mindre moralsk og humant.

Vi bringer idag, med det østerrikske katolske ukeblad «Die Furche» som kilde, en skildring av den grufulle død 20 000 krigsfanger gikk imøte for Tito-bandenes hånd. Vi synes det er ufattelig at det ikke går et ramaskrik over verden når en hører om slike bestialske hendelser, og hvis en ikke kjente Storbritannias blodige og grusomme historie, så ville en synes det var uråd at de briter som var ansvarlig for utleveringen av de vergeløse, kunne makte å leve videre med en slik byrde på samvittigheten.

Og enda er disse grusomhetene ved Trieste bare en dråpe i havet når de alliertes krigsgrusomheter skal regnes opp. Hva med drapene på hundretusener i Prag? Hva med bloddåden i flyktningebyen Dresden? Hva med Hiroshima? Og hva med de utallige drap og grusomheter, tortur og mishandling rundt omkring i fengsler og fangeleire verden over?

A, jo, det er visst ingen som har noen rett til å sette seg på den høye moralhest, og når alt kommer til alt, så er det kanskje slik at de som skriker høyest er de som burde gå mest stillferdig i dørene.

Nå er det vel noen av menneskevennene heroppe som mener at dette er noe som ikke vedkommer oss her i det humane Norden?

Vel, rett skal være rett. En drev det ikke akkurat slik engros her oppe. Men hvorledes er det med ånden bak det som dog skjedde? Titos bander drev med britisk assistanse de syke og sårede fra det tyske militærssykehus i Trieste opp av sengene og ut av byen. Men hvorledes var det i det små her hjemme? Hvorledes var det med de sårede og syke frontkjempere? Måtte ikke de humpe avgårde uten armer og ben, drevet med vold og kolbeslag fra sykehuset inn i uhumske og overfylte fangeleire?

Og var det bare britene som utleverte vergeløse fanger til de røde mordere? Hvorledes var det med svenskene og de 5 000 baltiske flyktninger? Skriker ikke deres blod mot himlen?

Dagbladet nører jevnt og sikkert og daglig under hetsens kjele og grafser begjærlig i alt det kan komme over av små og store forbrytelser på aksemaktenes side i den blodige verdenskrig. Men hvorledes var det i Norge, til og med etter krigen? Var det stor forskjell på de Titos mordbander som drev sine ofre opp i fjellene for å skytes og det norske blad som gledesstrålende brakte videre en forrykt politimesters krav om mord på alle de norske frontkjempere?

Det er nok så at «från rennstenens djup til salonens högd, är ett tuppsteg» — hvis en da kan tale så bespottelig som å nevne salong i forbindelse med Dagbladet.

Vel, vi skal kanskje la gjemt være glemt? Vi skal ikke rippe opp i disse gamle historier? Vi skal overlate det til Dagbladet og deslike organer, og til Løberg i stortinget? Vi skal sitte musestille og bare eksistere?

Fylkesmøte i Vestfold

Møtet ble holdt i Tønsberg den 25. 4. og det kan trygtes, at det ble et både interessant og hyggelig møte. Når fremmøtet ikke ble bedre, det var slett ikke dårlig, skyldtes nok dette at bygdefolket så smått er begynt med våronnen. Møtet skulle vært holdt i mars, men grunnet innskrenkning i rutebilkjøringen (streik) ble det utsatt til nå. Alex. Lange holdt et meget interessant foredrag, som pekte både bakover, ved en rekke sitater, og fremover og høstet fortjent bifall.

Lars Holt ble gjenvalgt til fylkesleder og fikk fullmakt til å oppnevne sine medarbeidere og delegater til årets landsledermøte.

Vi hadde også den glede å se flere av våre medlemmer fra Skien på møtet.

L. H.

Det er naturligvis litt stridt forlangt at den mishandlede og utplyndrede pent skal holde munn mens de skyldige koser seg med byttet og æren.

Men selv om noen nå kunne være villig til det, hva så med de nye overgrep som foregår stadig og ustanselig? Hva med den beskyttelse de tidligere mishandlede nå får av samfunnet?

For er det ikke noe iveren når norske borgere må vente på ottende måneden på et aldri så lite svar fra kriminalpolitiet om hva dette har foretatt seg i anledning av anmeldelser om grove injurier i Morgenposten? Og når Anders Hafskjold i like lang tid forgjeves har forsøkt å få sitt injurierspørsmål frem for retten fordi injuriant, sivilpoliti og kriminalpoliti triller ballihatt med saken?

Det er såvisst ingen grunn til å slå seg på brystet hverken for den ene eller den annen av de rettferdige.

Men det er én ting de burde gjøre: gjemme ansiktet i hendene og skamme seg sammen med sine åndelige brødre, bl. a. Titos banditter.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Deutsche Handelskammer in Norwegen slik som advokat Kiær Mordt så det

Høyesterettsadvokat
Hans Kiær Mordt.

Høyesterettsadvokat Hans Kiær Mordt, har i sin tapre, gjennomdokumenterte bok «Det urettferdige rettsoppgjør» stillet seg opp mot dette, og blitt møtt med det vanlige middel, fortelsen og sikkert adskillig privat sjikane. Derfor blir hans seir i samtid og ettertid desto større.

Ingen har hittil kunnet imøtegå advokat Kiær Mordt, blant annet når det gjelder hans påvisning av at Erik Solem var helt inhabil som ledende eksekusjonsmann og dommer i oppgjøret, gunnet Solems medarbeiderskap i landssvikjussen, og eget bistandsforhold til tyskerne under okkupasjonen. Kiær Mordt holder seg helt fair utenom genealogi.

I dag skal vi ta for oss advokat Kiær Mordts belysning av fenomenet Deutsche Handelskammer in Norwegen. Når Folk og Land har inntatt dettes medlemsfortegnelse på løpende bånd, er det ikke for å sjikanere det norske næringsliv, men for å vise at når ikke disse medlemmer ble tiltalt for sin bistand til tyskerne (og til Norge), så hvorfor da ta og straffe folk, fordi man kan konstatere at de har et mer eller mindre betalt medlemskort i Nasjonal Samling, som før var et lovlig registrert parti på linje med de andre partier. Medlemsskapet betød naturligvis intet som bistand i forhold til næringslivets og storindustriens bistand. Denne bistand var bl. a. bygget på den realistiske oppfatning, at noe skal vi alle sammen leve av, også når riksledelsen har forlatt oss.

Direktør Lorentz V og t har i en årrekke dokumentert hvordan den prominente og upåtalte bistand, som virkelig var av krigsviktig format, skånsomt måtte dekkes, for ikke å skape revolusjonære tilstander rettet mot den patriotiske legende,

som Helge Krog blant mange andre har grundig avduket i boken «6. kolonne?»

Advokat Hans Kiær Mordt skriver:

Terboven hadde i sin tale den 25. september uttalt at veien til Norges frihet gikk gjennom NS og det på grunnlag ble det nå satt iverk en voldsom propaganda for oppslutning om NS. — De som gikk inn fordi de trodde at det var veien og måten til å berge landet på og som altså trodde på denne propaganda, kan man ikke ta som forredere mot Norges sak. Dette bevises også helt ut ved den tilslutning som næringslivets ledende menn ga stiftelsen av tysk handelskammer i Norge, som ble dannet omkring årsskiftet 1940—41. I det sirkulære som derom utsendtes, ble opplyst at kammeret skulle arbeide for fremme av samhandelen mellom Norge og Tyskland og samtidig søke å fremme den personlige forbindelse mellom næringslivets menn i begge land.

Det vil oppta et intimt samarbeid med alle tyske og norske myndigheter og næringsorganisasjoner, og vil se det som sin oppgave å føre de interesserte næringsgrupper i begge land sammen til et fruktbart samarbeid og tjene de berettigede næringsinteresser i begge land. Dette vil også komme til uttrykk derved at Kammerets styre vil bestå av både tyske og norske medlemmer, under ledelse av en tysk president. Styret skal ha den ansvarlige ledelse og administrasjon av kammeret, og vil bestå av presidenten, en norsk vise-president samt et tysk og et norsk medlem, foruten den tyske daglige leder av kontoret.

Advokat Kiær Mordt kommenterer dette slik:

«Som medlemmer i dette handelskammer tegnet seg en rekke av våre ledende industrielle bedrifter og ledende industrifolk.

Det er i full overensstemmelse med våre forfatters fortolkning av § 86 å betrakte støtte av en sådan institusjon som bistand til fienden. Det er videre ikke tvil om, at sådan deltagelse i forbindelse med ledelse av en bedrift, hvis produksjon vesentlig gikk til fienden — er kvalifisert bistand. (Jfr. landssvikanordningens § 2 punkt 3 — «arbeidet i nær forståelse med ham»). Riksadvokat Arnt en erklærte imidlertid ved rundskriv av 11. august 1945 om medlemskap i Tysk Handelskammer i Norge, at dette ikke antas

(Forts. s. 8).

BAK KULISSENE:

Den franske strid om panserdivisjonene

En skinnsyk hustru

Den maktsyke Paul Reynaud.

7. januar 1935. Med raske faste skritt forlater herr Paul Reynaud «Palais Bourbon», dette slott som er ombygget til hus for nasjonalforsamlingen, det samme som hertugen av Condé inntil år 1777 hadde brukt over 16 mill. francs på. Herr Reynaud har det travelt, han har en midtidsinnbydelse og det er allerede blitt sent, men han skynter seg ikke. Noe slikt ville ikke passe seg for ham, for den lille, trådtynne mann, tenker alltid på å fremskille seg like elegant som verdig, slik at alle uvilkårlig skal tenke: «Se der er egentlig den ministerpresident som vi trenger». For det at han ikke har vært ministerpresident, at man ikke har gitt ham mere enn høyden justis- eller finansministeriet, det er denne energiladede manns hemmelige kummer, for han fortæres av en voldsom ergjerrighet. Samtidig vet han imidlertid at han ikke er noen mann etter franskmennenes hjerter — hans iskalde fremtreden, hans skarpe forstand, hans kyniske overlegenhet, ikke noe av dette liker franskmennene. Det foruroliger dem tvertimot. Herr Daladier derimot, som gjerne tar seg en knert, sønnen av landsbybakeren, i hvis ytre en fremdeles kan merke provinsboeren, han som på den annen side kan slynge ut sine kraftsatser med tordrende patos, han hvis ord en kan beruse seg i — ja det er en mann som skapt til ministerpresident. Men ikke denne overelegante Paul Reynaud, som er blitt fullstendig pariser, bankierenes og storindustriens mann.

Med sitt vanlige kyniske smil, som gir hans asiatiske trekk noe visst gåtefullt, men som ikke kan skjule det lastefulle drag rundt munnen, hilser herr Reynaud de deputerte og ministrene som i likhet med ham selv forlater huset ved middagstid. Men derute, foran de fire kjempemessige søyler som bærer portalen til

denne prektige bygning, hvis stendekor tilsvarende den retorikk som blir pleiet i hans indre, forsvinner smilet raskt fra hans trekk. Plutselig ser han sin frue komme ut av en bil som svinger flott opp i den innkjørsel som er så bred for at tilogmed firspente vogner skulle kunne kjøre opp. I samme øyeblikk har Paul Reynaud en foruelse om noe ubehagelig som vil hende. Mer, han fatter seg hurtig, hans ansikt viser atter det kyniske smil. «Bonjour, chérie!», sier han elskverdig og rekker hånden frem mot henne. Men Madame Reynaud tar den ikke. «La, det der være», sier hun med møysommelig undertrykket opphisselse, og så velter de setninger ut av henne som hun påny og påny har formulert i tankene på veien til sin mann: «Når du absolutt må ha en elskerinne, så behøver du iallfall ikke la hennes brever flyte omkring hjemme. Ikke for min skyld — sannelig ikke — men tenk litt på dine døtre!» Med en rask bevegelse river hun håndvesken

Reynauds hustru, som han ble skilt fra da han falt i hendene på Comtesse de Portes.

opp og så holder hennes behanskede hånd noen beskrevne ark mot ham.

«Bonjour, Madame! Bonjour, Madame!» Med vinnende høflighet hilser de deputerte og ministre som stiger ned de brede trapper sin kollegas hustru, og med tydelig skadefryd snapper de i forbifarten opp den lille scene, hvis mening alle straks er klar over. «Reynaud har altså igjen en kjærlighetsaffære», tenker de opprømt. «Han forandrer seg ikke. Først skandalen i hans egen valgkrets med de to mindreårige, som var så graverende at han ikke kan stille seg der mere — og nå er Madame igjen på jakt etter en ny». Og hver av dem bestemmer seg for å fortelle om denne fornøyelige historie allerede ved middagen.

Madame er en klok, tilbakeholdende frue. Hun vet at en vakker dag vil hun la seg skille fra Paul Reynaud hvis hun

har noe selvaktelse igjen, og kanskje det var like godt at det skjedde straks. Men hun har jo engang elsket denne mann, og selv den mest tilbakeholdernde og kloke kvinne har øyeblikke da jammeren og den skuffede kjærlighet får henne til å glemme seg selv. Herr Reynaud er fiffig nok til å se sin fordel i det. «Naturligvis har du rett», sier han, «men det er vel ikke noen vits ved at vi snakker om det her foran deputerkamret. Dessuten har jeg en avtale nå». Han ser over mot uret i tårnbuen: allerede 1.20.

Hun tier da han fører henne bort til bilen, som fremdeles står på Place des Palais Bourbon. Men denne taushet får ordet «avtale» til å henge i luften som noe ubehagelig. «Er meget viktig sak», fortsetter han derfor. «Jeg har en idé om at en må omorganisere hele den franske hær, ellers vil neste krig ende med en katastrofe uten like!»

Hun svarer ikke, og hennes sjåfør som venter ved døren med luen i hånden, venter et sekund på om herr Reynaud dog ikke vil stige inn i bilen også. Men da denne ryster på hodet, lukker han omhyggelig døren. Som godt skolert tjenersjåfør vet han at barometeret står på storm. Herr Reynaud går imidlertid bort til sin egen vogn og sier kort til sjåføren: «Café de Paris». Dog ennå før vognen har satt seg igang griper Reynaud hurtig i vestelomme: jo han har det lille sølvamulett på seg, den som skal beskytte ham mot den alvorlige bilulykke som forlengst er forutsagt ham. Så intelligent herr Reynaud enn er, så er han også blasert nok til å pleie en slik overtro, slik som alle mennesker gjør som ikke lenger er istand til å tro for alvor.

Det er nå 23 år siden Paul Reynaud giftet seg med sin hustru. Aristide Briand var hans forlover, og den mitterårige Jeanne Anne Heri-Robert var dengang et glimrende parti for den femogtredveårige. Som datter av en fremtredende jurist og embetsmann brakte hun ikke bare med seg en bemerkelsesverdige medgift, men hennes fars

Reynauds elskerinne.

Hvorfor tier prestene?

Det kan kanskje synes litt rart å spørre om prestene tier, for de regnes vel ikke for å være særlig tiende av seg. Og i følge sin gjerning må de tale både titt og ofte. Men tale og tale kan være to forskjellige ting.

Forutsetningen er at prestene skal tale Guds ord, men også at de skal si fra når det skjer urett, når noe er galt og strider mot den hellige lov. De talte under okkupasjonen — og ble hørt. En får vel gå ut fra at de den gangen lå under for den engelsk-norske propaganda, at det var ting ved tidens styre og stell de ikke likte og at de mente å handle rett. Det var så.

Men hvorfor tier de nå. Nå er da uretten større enn noen sinne. Er den kanskje for stor. Er det så at urett mot det enkelte menneske kan mane de rettsindige til død, til å gå inn for å råde bot på det gale, men når det dreier seg om rettstridig forfølgelse mot titusener, da tises det? Er det samme forhold som gjør seg gjeldende som når mord begått mot en enkelt vekker avsky, slæses opp i avisene, bringer rettsak og straff, mens når det dreier seg om masse mord i form av krig, da stiller saken seg annerledes. Er det slik? Når det er gjort urett mot titusener og de fleste fremdeles lider under den, skulle en ha rett til å vente at prestene hadde et sannhetens ord å si i den anledning. Men på få unntagelser nær tier de.

Hvorfor? De vet om uret-

forbindelser var minst like mye verd. Reynaud (født 15. oktober 1878) var kommet til Paris fra alpelandet ved den italienske grense. Barcelonnette, hans fødested, er den høyest beliggende by i Frankrike, og folkene der kalles for «amerikanere» fordi de er mere foretagsomme enn franskmenn ellers: de utvandrer gjerne til Mexico hvor de har slektninger. På morssiden var hans slektninger bankierer og senatorer. Hans far hadde en stor eksportforretning og eget firma i Mexico. Han sørget for at sønnen fikk se verden: han sendte ham på en lang reise til Mexico, Kina og Japan, og slik hørte Reynaud til de få franskmenn som virkelig har sett noe utenom Frankrike. Den unge mann, der som sønn til en rik og vidtskuende mann fikk en så strålende start på sin løpebane, brakte med seg fra reisen ikke bare livlige inntrykk, men en stor samling japanske tresnitt, som var av en slik art at de måtte holdes godt innelåst og bare vises frem utpå natten i herreselskaper. Ryktet om disse tresnitt spredte seg og man besøkte gjerne den unge sakfører.

ten, de kjenner sannheten om overfallet på Norge i 1940, og de vet hvem som har den virkelige skyld for at landet ble trukket inn i krigen. De vet at for å berge seg selv har makthaverne og de som virkelig forbrøt seg kastet skylden på andre som sto godt til for hugg. De vet at dette er dokumentert, ikke bare fra et hold men fra utallige. De har ikke lov til å være uvitende om det, dersom de er intelligente mennesker som en må forutsette følger med tiden. De har plikt til å vite det.

Hva er så iveien med dem? Jeg kan vanskelig tenke meg at de er feige, at de er redde for å trå myndighetene på tærne ved å si fra, kan også vanskelig tenke meg at de finner det mest behagelig å tie, late som de tror alt er såre vel. Er det slike hensyn de tar, de farer da med svik mot Guds lov. Heller er det ikke lett å forestille seg at politiske spørsmål spiller inn, at de mener det er tilpass til dem som har annet politisk syn enn det som er gangbar mynt i Norge i dag. Nei, så dårlig får en da ikke tro om dem.

Som sagt talte prestene under okkupasjonen, kirkene var fulle, folk hadde tillit til presteskaperet. Om denne tillit var berettiget er en sak for seg. Idag står kirkene tomme på det nærmeste. Ja så ille er det at en har måttet gå til å slå opp plakater med oppfordring til å gå i kirken, og det sendes ut folk som trygler menigheten om å søke Guds hus, uten at det hjelper nevneverdig.

Hvorfor er det slik? Har prestene ringe tillit blant folk i dag? Det går jo ikke an å stå og tale Guds ord om rett og urett og så ikke ta hensyn til dem som 14 år etter fremdeles kjenner følgene av den urett som er gjort mot dem.

Enn om prestene mannen seg opp til å si sannheten? Enn om de var modige nok til å stri mot uretten? Kanskje ville kirkene da atter fylles på nytt. For det er nå gått mer eller mindre klart opp for folk at ikke alt er som det skal være med rettsoppgjøret. Kanskje venter de et ord om dette fra prekestolen?

Det tør vel hende at prestene skyter seg inn under at dette er verdslige ting, vi har ikke noe med det. Var det ikke verdslige ting de drev med under okkupasjonen? Og urett kan aldri bli bare en verdslig ting, den berører alle mennesker, er i strid med Guds ord.

Det er et voldsomt ansvar en tar på seg ved å tie til urett. Går det an å forsvarer overfor samvittigheten å gjøre det?

(Forts. s. 2).

Mene.

Politisk propaganda i skolene

EN-VERDEN-propagandistene til stor-offensiv

Med et angitt opplagstall på 205 000 er EN-VERDEN-bladet trykt og ble delt ut gratis i anledning propaganda-ukene 20.—24. april, — også i skolene helt ned til 1.-klassene.

FN er Jalta's ektefødte avkom.

Og FN's ektefødte avkom er EN-Verden-organisasjonen.

I Jalta ble hele Øst-Europa (til langt vestenfor Berlin) bortauksjonert til Sovjet-Asia.

Med denne bakgrunn er det så at EN-Verden-bevegelsen arbeider for å avskaffe den nasjonale suverenitet i resten av Europa, og i de øvrige verdensdeler, for å etablere en EN-VERDEN-REGJERING. Og man gjør ingen hemmelighet av at målet er: avskaffelse av alle (enda eksisterende) suverene stater.

Hittil er for Europas vedkommende den nasjonale suverenitet avskaffet i Estland, Latvia, Litauen, Polen, Øst-Tyskland, Tsjekkoslovakiet, Ungarn, Romania og Bulgaria, og det skjedde nylig i Tibet og holder på å skje i Irak.

*

Det er sikkert mange, formodentlig flertallet av EN-VERDEN-tilhengerne som ikke er klar over at man her står overfor et komplott som omfatter hele verden. Mange vil kanskje innvende at det jo var FN-tropper som var med på å forsvare det anti-kommunistiske Sør-Korea, under ledelse av en antikommunistisk amerikansk general, Douglas MacArthur.

Men det som foregikk bak kulissene, og som pressen og EN-Verden-propagandaen fortir viser et annet bilde. Som det vil være alminnelig kjent, måtte MacArthur operasjoner forelegges i FN's Sikkerhetsråd, og godkjennes der. Og formannen var en sovjetrussisk general.

Etter at Sikkerhetsrådet hadde godkjent MacArthurs plan, søkte formannen, den sovjetrussiske Røde Armé-general om permisjon fra FN og dro til Nord-Korea som øverstkommanderende for de forenede kommuniststyrker, som kjempet mot de antikommunistiske FN-styrker, i Sør-Korea!

Dette bedrag foregikk så å si for åpen scene og pressen har hittil forholdt seg taus.

Korea-krigen kostet FN-styrkene 60 000 fallne, ca. 82 000 savnede, ca. 300 000 sårede.

Året etter satte et medlem av Representantenes Hus i Washington frem krav om at

U.S.A. skulle trekke seg ut av FN «den store sammensvergelse for å ødelegge De forenede stater. (The great Conspiracy to destroy the United States)». Det heter i henvendelsen

«at det her gjelder en verdensomspennende sammensvergelse hvis mål er en EN-VERDEN Super-regjering, avskaffelse av religionen, utslettelse av nasjonalstatene, av familielivet, privateiendomsretten og personlige tiltak».

Et program hvis parallell man finner i Det kommunistiske Manifest.

Det er imidlertid to verdensomspennende INTERNASJONALER: den statskapitalistiske Internasjonale (Karl Marx's og Storfiansens Internasjonale, de holder samfunnets begge «poler» under en felles ledelse og med samme mål: en EN-VERDENS-REGJERING.

I 1917.

For å forstå at disse tilsynelatende innbyrdes stridende parter kan forenes i et felles arbeide for den TOTALE makt må en gå endel år tilbake i tiden, helst tilbake til en franske revolusjon, og enda lenger. Men vi skal her holde oss til bolsjevik-revolusjonen i 1917.

Lenin lå dengang i dekning i Schweiz, der han i all hemmelighet hadde besøk av to spesielle utsendinger fra storfinansens i Amerika, Schiff og Warburg.

Trotsky var i New York og forhandlet med de mektige bankkonsern, og med godt resultat: med et følge på hundre skolerte revolusjonseksperter kunne han forlate U.S.A. med 20 millioner dollar i gull, skjenket av Amerikas største bankhus: Kuhn Loeb & Co. og Jacob Schiff.

Underveis ble skipet oppbrakt av et britisk krigsskip. Bankier Schiff kom til hjelp og fikk sendt bud til U.S.A.'s daværende president Wilson, som deretter ga beskjed om at skipet skulle

frigis. Britene adlød og skipet kom vel frem til kontinentet med sin dyrebare last.

Men enda gjensto problemet med å få revolusjonseksperterne og gullet velberget gjennom kontinentet og over den russiske grensen. Med det manglet ikke innflytelsesrike hjelpere.

I Hamburg (og Amsterdam) var det mektige bankhus M. M. Warburg & Co., der direktøren til og med hadde greid å skaffe seg slik tillit hos Keiser Wilhelm, at han var blitt utnevnt til sjef for det tyske hemmelige etterretningsvesen!

Warburg var også agent for bankhuset ROTSCILD (med sine hovedavdelinger i Frankfurt, London, Paris, Wien og Neapel). Og takket være slike mektige beskyttere fikk Warburg anbrakt både gullet og hele følget i forseglede jernbanevogner som førte de vordende bolsjevik-herskere inn i Zar-Russland.

Dette er et lærerikt eksempel på hvordan storfinansens og proletariatets befriere står sammen om å etablere sin totalitære makt både i øst og vest.

Den tidligere franske ambassadør Saint-Aulaire forteller i sin bok «Genève contre la Paix» (Genf mot Freden 1936) om en samtale han hadde hatt med en fremstående New York bankier «en av dem som finansierte bolsjevik-revolusjonen». Ambassadøren spør hvordan storfinansens kunne protesjere bolsjevik-revolusjonen. Til dette svarte bankieren:

at de begge er våpen for INTERNASJONALISMEN.

Ovenfra ved kontroll av rikdommen.

Nedenfra gjennom proletariatets revolusjon.

*

Uten forbehold understrekes i nevnte propaganda-skrift at EN-VERDEN's mektige program også må være FN's program. «Vi arbeider ikke for det i konkur-

Forts. side 7.

BLADET FOR UKEN 20.—25. APRIL 1959

Opplag 205 000

En av Titos grufulle krigsforbrytelser skal avdekkes

Åpning av karstgrubene ved Trieste for å bringe fram de 20 000 krigsfanger partisanene myrdet og styrtet ned i dem

Det var britene som utleverte de vergeløse ofre for morddåden

Innløpet til Trieste med karstområdene i bakgrunnen.

De samme seiersmakter som fungerte både som anklagere og dommere over Hitlers slagne og vergeløse Tyskland i Nürnberg har etter krigens opphør gjort seg skyldig i grusomme forbrytelser. Mye av det har det fremdeles lyktes å skjule, men litt etter hvert kommer sannheten om «det seirende demokrati» for dagen.

Fra det ledende østerrikske ukeblad «Die Furche» gjengir vi med det svenske blad «Fria Ord» som mellomledd en skildring av de uhyggelige massakrer som Titos kommunistiske partisaner med assistanse av den britiske militærledelse foretok på over 20 000 krigsfanger fra den kapitulerende tyske balkanarmé. Hva har «verdenssamvittigheten» å si om dette?

Det var i mai 1945. Akse-maktene hadde definitivt brutt sammen, og de sørgelige rester av deres armeer er i to kolonner på tilbaketog fra Balkanhalvøya. Den nordlige, som trekker seg tilbake fra Kroatia og Slovakia, kommer frem til Bleiburg i Kärnten, hvor de bli avvepnet av engelskmennene og overlatt til partisanene. Den sørlige trekker seg tilbake langs kysten, går gjennom Istria og når traktene ved Trieste. Det dreier seg om 18 000 kroater, 4 500 italiendere, 1 500 tyskere og omkring 1 200 østerrikere, samtlige tilhørende den regulære tyske krigsmakt. Etter lange marsjer og forbitrede kamper kommer de endelig fram til havet — utmattede, utsultede og uttørkede, for i karstområdene er vann en sjeldenhet. Nå ligger havet foran dem — frihetens urgammel symbol. Triesteboerne tar

seg vennlig av dem, selv de fattige anstrenger seg for å hjelpe de ulykkelige, og et nytt håp vokser frem i flyktningenes hjerter. Krigen er slutt og i sin barnlige tro på menneskelighet håper de — etter lang tid — å få se igjen de mennesker som står deres hjerter nær — sine foreldre, sine hustruer, sine barn, som venter på deres tilbakekomst i dødelig angst der hjemme.

*

Noen dager senere klatrer Titos første partisanforband ned fra fjellene og følger seg forsiktig frem. De griper makten i byen og brer seg ut, men de våger ikke å angripe flyktningene — de venter på forsterkninger. Og disse kommer bare altfor snart. — Deler av den britiske feltmarskalk Alexanders armé — australiere, nyzeelendere og engelskmenn under kommando av den nyzeelandske

(Forts. s. 6).

Titos krigsforbrytelser FINIS GERMANIAE?

(Forts. fra side 5).
general Freyberg. Flyktningene puster ut. De står nå endelig under beskyttelse av en regulær armé fra vest og de er rede til å gå i engelsk krigsfangenskap.

For øyeblikket har ikke general Freyberg tid til å tenke på fangene, for den ville kjøpslåing om Trieste har tatt sin begynnelse. I egenskap av «den som kom først» gjør Tito krav på det «slaviske» Trieste, som jo aldri har vært slavisk fra byen ble grunnlagt. Churchill krever kategorisk at partisanene skal trekke seg vekk, hvilket også skjer etter at Alexanders arméer har rykket frem. Men — partisanene krever at samtlige krigsfanger skal overleveres dem. Det er et fullstendig vanvittig krav, som savner ethvert grunnlag. Det kan ansees bevisst at den kommunistiske partisangeneralen krevet utlevering av kroatenene, fordi de hadde kjempet med Tito. Et absurd argument, men tross alt et argument, selv om det sto i strid med alle internasjonale avtaler. Aldri kunne dog den kongelige marskalk Alexander utlevere tyskere og østerrikere. Dessuten måtte marskalk Alexander vite at utlevering av disse ulykkelige var ensbetydende med en dødsdom, ettersom partisanene umiddelbart etter maktovertagelsen i Trieste på få dager hadde skutt mere enn 4 000 mennesker.

Etter kortvarige forhandlinger erklærte general Freyberg seg rede til å utlevere samtlige krigsfanger til partisanene, hvorunder det uttrykkelig ble betonet at den britiske armé på denne måte ville rekke kommunistene en hjelpende hånd.

Da forhandlingene nesten var avsluttet, spurte en britisk offiser: «Hva vil det skje med de østerrikere og tyskere som alvorlig syke og sårede ligger på det militære sykehus i Trieste?» Det ser ut som om en gnist av menneskelighet lyser opp i selve spørsmålstillingen. Kan skje den som spurte til og med var storviltjeger og kom til å huske på at til og med villdyrene i skogen lar syke individer av samme familie ifred.

Svaret lød: «Utleveres!»

Understøttet av vestmakt-soldater drev partisanene krigsfangene sammen, ordnet dem i kolonner, og så begynte avmarsjen — marsjen inn i døden. Allerede dagen forut var det gitt ordre fra partisanhovedkvarteret: «Fangene skal drives ut av byen og likvideres i Karst ovenfor Trieste!» (Karstom-

rådet er et fjellområde i Krain, hvor grunnen består av hard kalksten, som undermineres av regn og smeltevann, slik at det oppstår store hull og huler).

I lange kolonner marsjerte de ulykkelige ut av byen, blant dem alvorlige syke og sårede, som knapt kunne holde seg på bena og som måtte støttes av kameratene. Mennesker som rystet av feber — mennesker som de mest hårdhjertede måtte føle medynk med. Veien gikk bratt oppover, over rullesten og grus. På begge sider red partisaner med usikrede skytevåpen i hendene. Vel utenfor byen ga offiserne ordre til å sette hestene i trav. «Fangene skal holde steg med hestene — enhver som ikke kan følge med eller som faller overende skytes!» Straks etter lød de første skudd.

Om aftenen nådde de høyden. Tre kolonner kom til Optschina, fem til trakten ved Basovizza, andre avdelinger tapte seg i natten mellom fjellene.

Det er bekmørkt og menneskene synker dødstrette til marken. De er ute av stand til å tenke, de kan ikke røre seg — de stirrer forvirret frem for seg.

Partisanoffiserene sitter foran en åpen ild, de spiser, drikker, røker, noen synger. De er helt uberørte. To fanger som tøvende nærmer seg ilden for å be om vann, blir jaget vekk.

Rundt omkring ligger det øde, treløse, karstområde. Innvendig er det uthulet, og dype huler forbinder de underjordiske grottene med overflaten. Disse huler kalles «foibas» og det finnes nes hundrevis av dem i området. For å holde rede på dem gir man dem dels nummer, dels navn. Ved siden av disse «foibas» ligger de hjelpeløse fanger.

*

Nå er klokken ti. Stadig lyser det fra bålene. Røken stiger tregt i været og det brer seg plutselig en blytung stillhet. Menneskene holder uvilkaarlig pusten — det er som en anelse av en forferdelig — uunngåelig fare. Fra havet kommer små vindstøt, de er som vingeslag av dødsfuglen, som gjennom natten lydløst jager sitt til døden viede bytte — og så smatrer et trompetsignal. — Betyr det — oppbrudd? Det er signalet til oppbrudd — til oppbrudd inn i døden. Uten varsel begynner automatvåpnene å spre sitt bly i fangenes utmagrede kropp, geværkolbene slår med dumpe lyder ned på hodene, med kniver og bajonetter går partisanene løs på de masser som

er trengt sammen i dødsangst.

Fra «foibas» kommer skjærende skrik. Den som faller overende blir ubarmhjertig skjøvet ned i hullene: døde, sårede, levende. Kroppene faller ned i dypet og støter med dumpe lyder mot noe etsteds der nede. I den «foiba» som har fått navnet «Miniera» tømmer partisanene bensindunker og kaster etterpå ned brennende filler innsatt med bensin. Lenger oppe styrter partisanene ned klippeblokker i en «foiba» som er fylt av menneskekropper. Blokkene knuses mot veggene og begraver levende og døde. På denne ene natt lider over 20 000 vergeløse soldater en uhyggelig død.

*

Og nå til tragediens epilog.

Den i Merano (italiensk Tyrol) på tysk utkommende avis «Der Standpunkt» forteller at den italienske regjering nå, trass i alle protester fra vestmakthold, har besluttet å åpne de to karstgravene «foiba» nr. 149 og «foiba» Miniera, og å ta opp de lik som befinner seg der. Artiklen har følgende tittel: «Titos Katyn ligger i Karst».

Ar 1947 hadde den italienske regjering for første gang søkt om tillatelse hos de engelsk-amerikanske militærmyndigheter til å få åpne de «foibas» som ligger ovenfor Trieste. Man ville gi de ulykkelige et siste hvilested og man ville fremfor alt forsøke å identifisere de døde.

Etter å ha forhørt seg hos sine regjeringer i Washington og London avviste de militære myndigheter søknaden — «— det kan ikke gis tillatelse til å åpne «foibas» — det ville ytterligere skjerpe den tilspissede situasjon ved Adriaterhavet».

Det var blitt en komedie av den fryktelige tragedie: for første gang i verdenshistorien utgjør likene av ulykkelige, myrdede soldater en viktig faktor i verdenspolitikken!

Da striden mellom Tito og Stalin brøt ut, søkte den italienske regjering påny om tillatelse hos de allierte militærmyndigheter til endelig å få bringe likene opp.

Svaret ble: «— det ville ikke være opportunt å åpne «foibas» akkurat nå. Apningen av «foibas» ville bli et hardt moralsk slag for Tito, og akkurat nå under hans heftige ideologiske kamp med Stalin, måtte man beskytte Tito mot et slikt slag. Søknaden må — avslåes».

Nå har imidlertid den italienske regjering fattet sin endelige beslutning om til å begynne med å la de to stør-

(Forts. fra s. 1).

det så istand et Over-Versaille. Hadde man i 1918 ennå nøyget seg med bare rent teoretisk å kreve utlevering av den tyske keiser og hans nærmeste medarbeidere, så sperret en nå inne alle som hadde innehatt en høyere sivil eller militær stilling. Nøyget en seg i 1918 ennå med å hevde i Versailles-diktatet at Tyskland hadde eneskylden for første verdenskrig, så tok man nå de siste konsekvenser av dette. I den såkalte Nürnbergprosess ble ikke bare Tysklands kollektive eneskyld for annen verdenskrig manifestert, men det ble også fastslått at det bare fantes såkalte krigsforbrytere på de beseiredes side. Hadde en i 1918 bare tatt fra oss de omstridte områder Elsass-Lothringen samt korridoren med Danzig (bortsett fra koloniene), så ble nå hele rikets østlige del, Øst-Preussen, Vest-Preussen, Danzig, Schlesien og deler av Pommern uten videre og i strid med Haagerkonvensjonen annektert. Resten av riksområdet kom dels under overhøyhet av de vestlig-kapitalistiske og dels av de østlig-bolsjeviske makter. De to deler ble således skilt ikke bare geografisk, men også ideologisk. Og hadde en etter første verdenskrig nøyget seg med å avskjære Tyskland fra alle verdensmarkeder, så var en nå bestemt på å gjøre enda bedre arbeid. Krigens bomberegner over industribyene ble etter avslutningen av kamphandlingene fortsatt forsåvidt som den sterkt skadede industrikapasitet ble ytterligere nedsatt ved meningsløse demontering av fabrikker og maskiner.

Regnskapet for annen verdenskrig var altså klart: Øst-provinsene, som i nesten tusen år hadde vært tysk riksområde, var tapt, resten av riksområdet delt, industrien nesten helt ødelagt, valutaen rystet, selvtilitten tapt, alle uten- og innenrikspolitiske avgjørelser avstått til okkupantene, det tyske folk

ste «foibas» åpne, og man har til dette formål bevilget et beløp på 20 millioner lire. 48 timer etter at denne beslutning var bekjentgjort leverte den jugoslaviske ambassadør i Roma den skarpeste protest og fremholdt at «de gode forbindelser mellom Italia og Jugoslavia derved kunne skades».

Men dette endrer intet. Det må ikke være slik at døde gjøres til et spekulasjonsobjekt i den internasjonale politikk. Selv ville bøyer seg for dødens ufattelige majestet. De døde har rett til fred og de levende til visshet.

belastet med vekten av krigsskyld og krigsforbrytelser, hundretusener tidligere tjenestemenn i NSDAP internert i konsentrasjonsleire, og millioner av tyskere trukket for retten. På bakgrunn herav fullbyrdes så tragediens annen del, den såkalte omskolering av det tyske folk, som til syvende og sist ikke munnet ut i annet enn en omvurdering av hele den tyske historie tilbake til Hohenstaufferkeiserne, nedvurdering av våre soldaters innsats og difamering av enhver nasjonalfølelse i det hele tatt.

Det satte inn en uhyrlig hets, og aldri er et folks fortid blitt så skamløst trampet i skitten som i denne tid.

Først tre år etterpå satte det inn med en gradvis omsving. De allierte råket ukklar om Tysklandsspørsmålet, og Øst og Vest gikk over til å slutte sine venner og partnere sammen i et forbundssystem. På denne måte fikk de to deler av Tyskland påny en viss betydning, og kunne ikke lenger holdes nede på samme måte som hittil. Hurtig begynte nå gjenoppbyggingen. Valutaen ble sanert, produksjonen steg og den nyoppbyggede vesttyske stat vendte tilbake på Vestens markeder — noe ikke alle forbundspartnere var glade for. Så ble Vest-Tyskland trukket inn i NATO-pakten og endelig funnet beredt til å stille opp en ny armé.

Dette betød, med unntagelse av todelingen av Tyskland, revisjon av alle forholdsregler etter 1945. Allerede i løpet av kort tid viste Vest-Tyskland et annet ansikt. Industrien produserte med toppytelser. Marken ble et ettertraktet betalingsmiddel, den innenrikspolitiske stabilitet viser seg ved alle valg. Bare på et punkt hadde man åpenbart glemt å revidere, eller retttere sagt, man var fanget av ånden fra okkupasjonsdagene i 1945.

Skjønt vår industri var en søkt partner i hele verden, dro våre egne aviser uten hemninger i felten mot den samme industri fordi den også hadde produsert under krigen. Mens de første soldater allerede ble mønstret, kom der i illustrerte blader fra tid til annen såkalte «Tatsachenberichte» om den gamle Wehrmacht, som ikke var noe annet enn fabriker-te løgner med pornografisk bakgrunn. Og mens vi gjorde oss rede til å være en forbundspartner for den vestlige verden, lot de tyske storaviser ikke en dag gå uten stadig å trekke fram påstander om masseforbrytelser på tysk side, og leverte dermed stadig nytt stoff til motstanderne av en forso-

Verdenspressen og Irak

ning med Tyskland i det vestlige utland.

Samtidig hadde Kreml erkjent at dets kommunistiske Tyskland unngåelig måtte bli akturutseilt. A sidestille DDR under Ulbrichts styre med Bundesrepublikken syntes et håpløst foretagende. En stolte derfor hos de røde på tiden og håpet på at den vesttyske konjunkturbølge ikke ville vare evig. Imens søkte en ved hjelp av tusenvis av agenter å ryste Vest-Tysklands politiske stabilitet, og å arbeide seg inn i alle områder av det offentlige liv med sine hemmelige pæroler.

Og her møttes en på halvveien av den vesttyske storpresse. Det var nok av felles berøringspunkter. Den raskt oppblomstrende passifisme hos venstrejournalistene passet som skreddersydd til Kreml-propagandistenes såkalte «fredskonsept», fordi den støttet sin «fredsberedskap» utelukkende på en vestlig avrustning og godkjente at den røde armé beholdt sin styrke som vern mot en ny «tysk fare». Kampen mot «fascismen» og «nazismen», som i virkeligheten er en kamp mot fantomer, forenet vesttyske pressedemokrater og sovjetiske mestertaktikere i felles anstrengelser, selv om de hadde forskjellige mål. Uærlige vestlige avisskribenter ser utelukkende en lønnsom forretning i det, mens førerne i Moskva forfølger en politikk med meget bestemt målsetting. De tar nemlig sikte på å difamere et begrep så lenge til ingen mere våger å gi seg av med det, hvorefter kretsen av de rammede utvides mere og mere til den til syvende og sist omfatter alle motstandere av kommunismen. Dette mål er allerede langt på vei nådd, og det er her den virkelige fare for Europas beståen ligger.

I hvor stor utstrekning Moskva mener å ha oppnådd resultater med denne taktikk, forteller den kjennsgjerning oss, at en nå også reiser sine tidligere ideologiske krav på det diplomatiske område. Sovjetunionens såkalte fredsavtaleforslag for Tyskland er en eneste hån mot de kommunistiske grunnsetninger som er forkynt for Asias folkeslag og ville, hvis det ble godtatt av Vesten, bety definitivt å gjøre 60 millioner mennesker til slaver. De går ut på å vende tilbake til behandlingen av Tyskland fra 1945, og kapitulasjon for kommunismen i den vesttyske forbundsrepublikk som første trinn til bolsjeviseringen av hele Europa.

Selv de nasjonale krefter i Vest-Tyskland har bare delvis erkjent denne fare. Og for dem som er rede til å kjempe, ser forholdene ikke særlig gunstige ut. Det har samlet seg altfor mange fordommer i løpet av de siste 13

(Forts. fra s. 1).

som i årevis sendte sine sensasjonseventyr rettet mot Gamal Abd el Nasser er nå tause. De samme journalister som sendte ut sine løgnhistorier om de mange SS-offiserer med arabiske navner i den arabiske republikks tjeneste, som skralte høyt om en angivelig «konsentrasjonsleir» ved Samara (som ikke engang ligger i Egypt!), en leir som ble ledet av en tysk lege og hvor det ble drevet forsøk med fangene av «umenneskelige SS-leger» slik som «Berliner Tagepost» løy, de har intet å si om det som skjer i Irak. Hvorfor er disse herrer blitt så tause, slik at de ikke sier et ord som kunne være ubekvemt for de herrer kommunister i Irak, og deres bakmenn? Hvorfor tier sensasjonskorrespondenten fra «Frankfurter Allgemeinen Zeitung» herr Kaster, som alltid kan sende slike rosende beretninger om Israel fra Beirut? Hvorfor er den eller så overivrige «Süddeutsche Zeitung», som alltid skriver om «nazitilfluktstedet» i Det nære Østen, så stille? Hvorfor forteller ikke den «Frankfurter Illustrierte», som bragte den vakre billedberetning med forfalskede fotografier om «SS-møtestedet i Kairo», noe om det som skjer i Irak?

Ja, hvorfor bringer ingen av disse blad øyenvitneberetningene om hvorledes kom-

år, og alt for mange av Moskvas forbunnsfeller har ennå ikke kastet den demokratisk maske og sitter i nøkkelstillinger i den offentlige meningsdannelse. Ikke sjelden opplever vi også at en fra statlige instansers side får hendene bundet når en vil verge seg mot en eller annen bolsjeviskisk provokasjon.

Det er derfor bare naturlig at det på vår side i dag mangler de nødvendige økonomiske midler til å kunne drive en propaganda i det store som har vist seg så resultatrik i det små, mens våre motstandere behersker monopolaktig alle dagsaviser, ukeblader, kringkasting og fjernsyn, samt filmen.

Tross disse gjenvordigheter slår de få, desimerte og i den siste krig hardest rammede, nasjonale krefter fra seg med utholdenhet og angrepsgeist. Vi er alle fast overbevist om at vår kamp ikke vil være forgjeves. En dag vil store deler selv av våre nåværende motstandere erkjenne at den nasjonale selvhevdelsesvilje er det sterkeste bolverk mot bolsjevismen. Forhåpentligvis vil det da ikke allerede være for sent.

Karl Meissner.

munistenes folkemilits trenger inn i overklassens og middelstandens villaer og boliger i Basra, den store havneby, om hvorledes de plyndrer og sleper menneskene med seg mens pøblen jubler? Hvorfor bringer verdenspressen ikke beretningene om pøbels orgier i Irak? Hvorfor vet man intet om at folkemilitsens horder trekker kvinner og oldinger av de bedre familier gjennom gatene i de elegante kvartaler i Bagdad, hvorefter de kveler dem eller dreper dem med nakkeskud?

Bare det nordamerikanske tidsskrift «Time» har hatt mot nok til å fortelle åpent hvorledes det går til ved den skammens rett hvor den moralsk forkomne fetter av Kassem, Fadhil Abbas al Mahdawi skriker sine skjeldsord ut mot de anklagede, lutter ærekjære offiserer. Men selv dette blad våger ikke å fortelle at to unge offiserer fra luftvåpnet, som var beskytt for å ha deltatt i oberst Schawafs antikommunistiske reisning, ble torturert så brutalt at ryggraden ble brukket på dem med kolbeslag. Hvorfor skjules det at disse to offiserer ble skutt i de siste dage av «Ramadan», da enhver from muhamedaner faster, ennå mens de fastet, noe enhver muhamedansk dommer ville ha tatt hensyn til. Selv den verste forbryter blir ikke henrettet i Ramadan hvis han holder sin faste, men disse to unge offiserer ble alvorlig såret slept til pelen og falt for kulene til eksekusjonspeletongen.

Og hvorfor tier verdenspressen, også den i Bonn hvor oberst Salem Aref jo var sendemann, med at de kommunistiske udyr i forståelse med fengselsmyndighetene trengte inn med dragne kniver i sellen hvor obersten lå i jernlenker og stakk ham ned? Hvorfor tier verdenspressen med at Iraks gamle nasjonalhelt, den tidligere ministerpresident Raschid Ali al Gailani ligger fengslet på samme måte i Bagdad og er truet av den samme skjebne? Hvorfor tier man med at de angivelige «Russlands-kurdere» nå er blitt transportert pr. skip fra Sovjetunionen til Irak for der å bevæpne seg og slutte seg til de kommunistiske bander? Og hvorfor fortelles det ikke at disse «kurder» da de med det sovjetiske skip «Stavropol» passerte kysten av Israel vinket begeistret inn mot land, og at de da de gikk i land i Basra og sluttet seg til de kommunistiske horder, ikke snakket kurdisk innbyrdes, men perfekt jiddisch?

Det meddeles forøvrig at den irakske regjering har latt avholde en internasjonal

kommunistkongress i Bagdad, hvor det også var tilstede en delegasjon fra det kommunistiske parti i Israel. Og det hevdes at disse kommunistiske israelere oppnådde å få den blodige folkemilits til å ta fra de ulykkelige arabiske palestinaflyktninger deres pass og at de var delaktig i plyndringen av de beskjedne forretninger som disse flyktninger hadde skaffet seg i Bagdad. Hensikten med denne forfølgelse og med de mord som ledsaket den, kan bare være å rydde disse mennesker av veien slik at de ikke kan gjøre noe krav gjeldende på sitt hjemland Palestina.

Slik runder da bildet seg av. Den egyptiske avis «As Schaab (Nasjonen)» kaller Iraks kommunister for zionismens forbundsfeller. Den skriver: «Det arabiske Bagdad er vitne til hvorledes det mot det irakske folks vilje blir holdt en konferanse av opportunistiske agenter og deres zionistiske forbundsfeller innenfor rammen av en såkalt internasjonal kommunistisk kongress. Det er en velkjent kjennsgjerning at de opportunistiske agenter som i dag behersker Irak har de sterkeste og intimeste forbindelser med det kommu-

nistiske parti i Israel».

Den store offisielle avis i Kairo «Al Gumhuria» kaller sovjetkurdene, forsåvidt som de over hodet er kurder, for en okkupasjonsarmé i Irak, som skal opprette sitt fremmedvelde der. Forfølgelsen av de arabiske nasjonalister er ledsaget av en lignende forfølgelse av Islam: disse to krefter, nasjonalismen og den muhamedanske religion skal kommunistene i Irak utrydde etter høyere oppdrag, slik at Israel kan nå sitt mål, å opprette det israelske herredømme til Eufkrat, Iraks store elv. Israel står så tydelig bak kommunismen i Irak. Det håper der med kommunismens hjelp å ødelegge den arabiske nasjonalisme og islam. At verdenskommunismen dermed kommer til makten bekymrer ikke maktøverne i Tel Aviv!

Og det bekymrer visst heller ikke den presse, som uavlatelig griper ordet for Israel og som nå tier til det kommunistiske forbrytervelde i Irak. Desto kraftigere må de som ser klart hva som foregår heve sin røst og sin anklage mot den blodige bolsjevisme i Irak og mot den stat som står bak den.

Omar Amin von Leers.

Politisk propaganda —

(Forts. fra s. 5).

ranse med FN — tvertimot til støtte for FN». Og derfor gjelder det å utvide FN's myndighet.

HVIS imidlertid målet for EN-verden-organisasjon hadde vært et forbund av suverene stater med indre selvstyre, men med organisert samarbeide i folkerettslige former om oppgaver som naturlig hører hjemme på det internasjonale plan, kunne det ha vært noe å kjempe for. Og at et slik organisert samarbeide i første fase var blitt konsentrert om den del av Europa som enda er utenfor Jernteppet.

Men det er ikke meningen, og dessuten, så lenge hatet til Vest-Tyskland og Franco-Spania holdes levende og varmt, så faller også det bort av seg selv. Hvilket selvsagt er hensikten med den aldri opphørende og vel organisert «nazihets».

Og forresten, var det ikke så at siste krigs Motstandsbevegelse i Norge nettopp var en kamp for gjenreisning av norsk suverenitet? For at vi kunne få vår nasjonale frihet og selvbestemmelsesrett igjen?

I et hvert fall var det NASJONAL SAMLINGS store mål.

Men knapt 15 år etter krigens slutt setter GODE nordmenn igang et propaganda-felttog for å overgi Norges suverenitet til en anonym verdensregjering der det etter alt å dømme ikke vil sitte en eneste nordmann.

*

Som toppen på kranseaken finner man på EN-verden-avisens heading et dobbelt solkors som bevegelsens symbol! (Et mindre solkors inne i et større).

I en tale umiddelbart etter utbruddet av krigen på Østfronten 23. juni 1941, uttalte Vidkun Quisling blant annet:

at vår slekt er kommet til å leve i ragnarok da Fenrisulven og Midgardsormen er sluppet løs. Midgardsormen, Verdensslangen, er den internasjonale finansmakt og det er Fenrisulven som gaper derborte i det røde Russland. Og vårt symbol i kampanen mot disse onde makter er solkors et, ariernes urgamle symbol.

Ego.

Striden om Lærersambandet

(Forts fra s. 2).

Landslederens opplysninger til overlærerne er tatt inn i «Den norske skole» nr. 1 for 1942. Jeg siterer: «Departementet og Lærersambandet har hver sine områder. Departementet har som før alt med skolene å gjøre. Lærersambandet har med lærerne å gjøre. Noen tjeneste vil neppe bli pålagt dem fra Sambandets side. Det har ikke anledning til å pålegge lærerne noen tjeneste i andre organisasjoner, for eksempel ungdomsorganisasjonene».

Det er faktisk stor sannsynlighet for at den falske parole skadet parolemakernes mål mere enn den gavnet det. Den ga blant annet anledning til diskusjon fra deres side som ikke ønsket å melde seg ut. Disse skyldte på at parolen var falsk og at det derfor var unødig å melde seg ut.

Den ledende blant parolemakerne var Kåre Norum. Jfr. Norums vitneprov 20. mars 1948 i Wilhelmsensaken. Lederen for de lærere som ikke ønsket å protestere mot Lærersambandet var rektor Lødrup. Jfr. Wilhelmsensaken. Den siste angir som begrunnelse for sin aksjon mot parolemakerne at de opplysninger som ble gitt av disse ikke var riktige. Han sendte ut følgende erklæring gjennom NTB (Hoprekstads bok side 56):

«Etter moden overveielse finner jeg å måtte henstille til lærerne å ta tilbake den innsendte formular mot medlemskapet i Lærersambandet. Myndighetene har i dag forelagt meg de samfunnsmessige konsekvenser. Jeg finner det derfor ansværløst å være taus i den vanskelige situasjon som forestår. (Erklæringen var daterert Gausdal 5. mars 1942)».

Dette telegram vakte temmelig stort røre, men det styrket naturligvis dem som ikke ville melde seg ut. Det ble faktisk en innbyrdes kamp mellom dem som ville bli stående i Lærersambandet og dem som ville følge parolen om å melde seg ut.

Resultatet ble at ca. 5 000 lærere ble stående i Sambandet, mens ca. 7 000 meldte seg ut. Av disse 7 000 ble ca. 1 000 arrestert. Det er ellers grunn til å understreke at alle de som ble arrestert og som ble sendt til Kirkenes senere meldte seg inn i Lærersambandet, slik at altså da nøyaktig halvparten av lærerne sto som medlemmer. Den innmeldelsesformular disse arresterte protestanter underskrev er gjengitt i Hoprekstads bok på side 140 og lyder slik:

«Jeg erklærer hermed min inntreden i Lærersambandet og forplikter meg etter endt

rekonvalesens å oppta skole-tjenesten etter gjeldende bestemmelser».

Både de 7 000 utmeldelsesblanketter og erklæringene fra de arresterte lærere ble forøvrig etterlatt i Norges Lærerlags lokaler i 1945.

Hoprekstad nevner også tidspunktet for innmeldelsene fra de arresterte lærere. På side 170 gir han en nøyaktig liste. De siste meldte seg inn i Lærersambandet og fikk reise hjem 4. november 1942.

Lærersambandets avis «Den norske skole» ble sendt til samtlige medlemmer av Lærersambandet. Endel medlemmer sendte den imidlertid tilbake og Deres adresseplater ble da fjernet og bladet stoppet. Tilslutt var det ca. 5 000 tilbake som tok mot avisen. Dette svarte til det antall som ikke protesterte.

Alle disse opplysninger kan kontrolleres, da Norges Lærerlag (Norges Lærersamband) har benyttet samme trykkeri både før, under og etter okkupasjonen.

*

Mens denne striden pågikk bygget så ledelsen i Norges Lærersamband opp Sambandet. Allerede i 1942 var alle høyere tillitsmannsstillinger i Sambandet til og med kretsledere besatt. Det var ialt ca. 100. I 1943 og 1944 fortsatte utbyggingen av lagene, slik at de aller fleste laglederstillinger var besatt. I 1944 begynte kontingenttrekket som forutsatt i foreningsloven av 3. september 1942. Kontingenttrekket ble gjennomført i Østfold, Oppland og Hedmark fylker og kontingenten gikk inn uten vanskeligheter (Se dok. 25 c i saken mot landsleder Sæther).

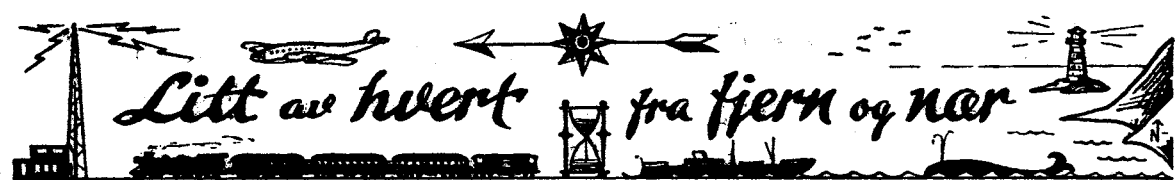
I 1945 ble over 1 000 lærere tiltalt for medlemskap i NS (altså nesten 10 pst. av alle lærere!), og et meget stort antall lærere ble suspendert fra sine stillinger som «sambandslærere». Det var altså aktive medlemmer nok i Sambandet til å fylle et helt riksting alene, hvis det var det det kom an på. Likevel skriver herr Wyller:

«Det betydde at Lærersambandet ble stilt under avvikling, hvilket da også skjedde over et par måneder». (Side 126).

Hva mener han med dette?

Nå har juristene i dette land ødelagt enhver tro på rettferd. Skal nå også vitenskapsmennene ødelegge troen på at de søker sannheten i sin vitenskapelige granskning?

Quisling sa i et foredrag 2. februar 1943 på Klingenberg Kino: «Nær 40 pst. av landets samtlige lærere er nå lojale medlemmer av Lærersamban-

NYSVENSKENE DEMONSTRERER MOT DEN RØDE BORGERMESTER

Vi brakte for etpar numre siden noen sitater fra Dagbladet om de nysvenske student- og ungdomsformasjoner. En av våre svenske venner skriver i den anledning til oss og forteller at disse formasjoner har fått stor publisitet i den svenske kommunistpresse. Årsaken til dette er at den kommunistiske borgermester Ebert fra Øst-Berlin nylig besøkte de svenske kommunister og talte ved store møter i Uppsala og Lund. Særlig i Uppsala ble det store motdemonstrasjoner, idet nysvenskene delte ut sitt blad «Vägen Framåt», flyveblad m. v. Dagspressen, som dennegang forteller sannheten, sier at størstedelen av publikum demonstrativt leste Vägen Framåt under møtet. Ellers forløp affæren uten sammenstøt, men kommunistpressen er fortørnet og krever inngripen fra myndighetenes side for å beskytte de røde møter mot nysvenskene!

det, i enkelte fylker opp til 60—70 pst. Oslo står dårligst med ca. 25 pst. Av de 860 tillitsmannsstillinger i Sambandet er samtlige 96 fylkes- og kretslederstillinger besatt med NS-folk, og ca. 90 pst. av laglederstillingene.

På side 30 i boken sin rider herr Wyller en av sine kjepphester: «Fra et synspunkt sett kan Quisling og NS betraktes som en lynavleder der dro motstandsviljen og -evnen til seg». Han bør ri den videre, så kanskje han oppdager at «demokratene» både innen okkupasjonsmakten og blant nordmennene sto sammen mot Quislings nasjonale samling. Hva patriotisk det var i det, vet alene Wyller.

Til nærmere belysning av dette siterer jeg fra «Kirkenesferda» side 87: «Ennå da dette foregikk, var parolen at en skulle rette seg etter de tyske forordningene, men sabotere Quislingsregjeringens påbud».

Og på side 87: «De (tyskerne) måtte være klar over at mange ville bøye av om de bare lot det skinne igjennom at det var en tysk «Verordning», eller bare et ønske fra tysk side».

Så forunderlig er altså verden, at de som samarbeidet med tyskerne på denne måte ble kalt patrioter, mens de som samarbeidet med nordmannen Vidkun Quisling ble kalt landssvikere!

Sambandslærer.

JØDISKE KONVERTITTER INNEN FILMEN

I en artikkel i det danske Berlingske Tidende fortelles det at «den yndigste og mest berømte baby, der ble født i siste uke er en jødisk pike ved navn Elisheba Rachel. Hun er filmstjerne og 27 år, men ifølge jødedommen er alle konvertitter i en viss forstand å betrakte som nyfødte». Det viser seg at denne filmbaby ingen annen er enn den mangfoldige Elizabeth Taylor. Hun var tidligere gift med Mike Todd (alias Aron Goldbogen) og nå har hun giftet seg med Eddie Fisher, en annen jødisk filmskuespiller, som tidligere var gift med Betty Reynolds. Siden hun etter-

Deutsche Handelskammer in Norwegen

(Forts fra s. 3).

å gi grunnlag for straffefølgning. Dette var den gang ikke alminnelig kjent og ville vakt berettiget oppsikt», skriver Kiær Mordt på side 50.

Han fortsetter på samme side:

Det er vel ingen tvil om, at den bistand som betydde mest var de produkter som ble levert og de arbeider som ble utført. Men industriens menn — både lederne som på denne tid gikk inn for «intimt samarbeid» og arbeiderne som søkte og fikk arbeid ved de tyske anlegg, — og for den saks skyld størsteparten av handelens menn som formidlet omsetningen — går fri. Det ser en eksempel på når en gjennomgår listen over dem, som gikk inn som medlemmer av Det Tyske Handelskammer. Under de omstendigheter å rette en hårdhendt forfølgning som skjedde mot alle, som støttet samarbeidet med tyskerne på den måten, at de meldte seg inn i NS, høver ikke godt, når man skal ha et rettfærdig rettsoppgjør», skriver advokat Kiær Mordt.

A. L.

Medlemsfortegnelse

Erling Brager-Larsen A/S, Textilagenturen, Tollbugt. 28, Oslo.
Anders G. Bratt, Spedition, Versicherung, Import, Export Krambugt. 12, Trondheim.
Carl Bredengen & Co., Agentur u. Export, Kongens gt. 6, Oslo.
A/S Bremanger Kraftselskap, postboks 524, Bergen.
Brinchmann & Co., Elektr. Artikkel engros, Munkedamsvn. 3 B, Oslo.
Chr. Brinchmann A/S, Garn- und Manufakturgeschäft, Olav Trygvassons gt. 6, Trondheim.

hvert bare får jødiske ekte-menn har hun vel da funnet det mest praktisk å gå over til den jødiske tro. Som vi har meddelt her i bladet tidligere har også Marilyn Monroe gått over til den jødiske tro da hun giftet seg med Arthur Miller. Men rett skal være rett, en må ikke forveksle denne Miller med Henry Miller, forfatteren av «Sexus».

NYTT FRANSK PARTI

På 25 årsdagen for de store demonstrasjoner som ble arrangert av Ildkorset i forbindelse med Staviskyaffæren i Frankrike ble det holdt et stort møte av et nystiftet parti «Det franske Nasjonalistparti». Partiets talsmann erklærte at en gaullistisk bande hadde overtatt makten i landet og krevet en omorganisering av staten etter korporative prinsipper. En krevet også at de Gaulle øyeblikkelig skulle tre tilbake. Et annet krav var at «staten og synagogen skal adskilles». Senere ble det meldt at det nye parti var blitt forbudt, men hendelsen viser iallfall at de Gaulle stadig taper terreng blant dem som støttet ham i første omgang.

*

LØBERG VIL BLI FYLKESMANN!

Siste nytt om vår allsidige venn stortingsmann Løberg er at han nevnes som ansøket til fylkesmannsembeter! Han synes vel at han nå har gjort en tilstrekkelig innsats i hetsens tjeneste og kan kreve en belønning. Det skulle faktisk ikke forundre oss om han til syvende og sist endte som fylkesmann og at Arbeiderpartiet satte kronen på det bedrøvelige embetsverk det har alet frem i løpet av de siste 25 år. Ellers får en vel si at det er godt gjort av en så liten og en så omstridt personasje å søke en så stor stilling.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50

pr. halvår. Sverige og

Danmark: kr. 29.00 pr.

år, kr. 14.50 pr. halvår.

Utlandet forøvrig: kr.

33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.

halvår. I nøytralt om-

slag kr. 35.00 pr. år, kr.

17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo